

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Πρωθυόνων.

Ἐγκαίωρα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ ᾿βρῶν λαοὶ μὲν περὶ ἀρχήμα.

Τῶν δῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ,
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἰναὶ μὲ ὄνο.
Γὰρ τὰ ξένα ἡμῶς μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γὰρ ἡμῶν παντὸς ἐπιρροῦς τολαστῆ
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τῆρην κα' ὀπισθοκαταστάσι,
δὲν δὲ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλα.

Ἄκτωβριου δεκαέτη,
ἰσως κα' ἄλλη κρίσις τρέξῃ.

Ἐξήντα δύο σὺν ὀκτακόσῳ
κα' ἄφυσται νέων ἰσκανδάλων ὄσα.

Κορδαὶ κροῦνται περισσοί,
ποῦ δὲν τοὺς εἶδαν χρόνοι,
καὶ πᾶσι πέριπτοι οἱ χρόνοι
τῶν Χρυσουσίμων θρόνοι.

**Φαθουλίτης καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σῆτος.**

Ἐδῶ ἴσ' τὴς δόξης τὴν μερὰ
τοῦ Ρήγα ἰδύμ' ἢ Ἰουλιὰ
μόνον γὰρ Χασκίηδες,
κα' ἔξω βρογίτων βαρεὰ βαρεὰ
τῶν σπιάβων ἰλιουσίτες.

II.— Ἀκόμη δὲν ἐνδύθηται,
Φ.— Ἀκόμη χωρισμένοι,
κα' ὁ κόσμος ὁ πολιτικὸς καπασαοισμὸς μένει.
Ἔτιαν δι' συνέντευξιν ἐπιδείκναι κα' γῆνη
τοῦ καπερῶ Πρωθυπουργοῦ μὲ τὴν παρασηθέντα,
κα' αὐτὸ τὸ νέον μήνημα τοὺς πάντας ἀναγκάζει,
καὶ μόνον ἢ συνέντευξις ἴσο παρὰ τοῦ κουβέντα.

Κα' ἐκείνην ἔρχεται φωνή:
κτυπᾶτε, πολιμάχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρημοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἔτιαν δι' δὲ ἴπρησαν μὲ βίβλια κα' πᾶρη
ὁ κῆρυς Πρωθυπουργὸς ἴσ' τὸν νόον τὸν ἰσπᾶνη,
πῶς θὰ γῆθι σὺς ἴησις τῶν δύο χωρισμένων,
τῶν παραθῆσαν καὶ θρωπὸν ἐπιμηγνῶς ἀκισμένον,
κα' ἔτηθῶν τὰ πορμάτα,
κα' ἐξασημάτα γράμματα,
κα' ἐκείνα τῆς συμβάσεως τὰ κῆρα τὰ μερᾶτα,
κα' οἱ μαλλωμένοι σὰν καὶ πῆρ κα' γίνουν μέλι γάλα.

Τῶν ὁμοδόξων οἱ σταυροὶ
κτυποῦν τὸν σταυρὸν μας,
κα' Ἀδικοκρατορῶν θρησκῶν
κλυοῦν αἰ βόρρακος βράμυς.

Ἄκῆρυς Σιμέπουλος, ὁ καὶ παρασηθῆτος,
ἴσ' ὅτι σῆμα καὶ κῆρυς
ἐπιδείκναι τὴν βίβλια μὲ τὸσο καρποιστικῆ
καὶ μῆνος κα' ἀλομῆτος ἐρωτᾶτε μὲ ἴσ' τῆ.

Ἐδῶ ἴσ' τὴς δόξης τὴν φωνή,
ποῦ τῆς φωνᾶσιν τὸ σπυλίε:
μύστα καὶ ὀδῆταις μύστα,
Βάκχοι κρημνίζουσι αἰ κελιά
καὶ Πηλοῖα μὲ ὄσα.

Ἄνοιξε, πόρτα μου, κα' μὲτ' ἐπὶ πῶτον μου βλαμῶ,
ἄνοιξε, πόρτα μου, κα' μὲτ' ἐπὶ λαγρὸν κρημῶ,
ποῦ χῆδες ἀκόμη τὸ σπυλίε κα' ἐκποιστικῆ.

Κα' ἀπέω φῶσται μὲ φωνή:
κτυπᾶτε, πολιμάχοι...
Ἀρχιερεῖς Βυζαντινοὶ
κρημοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἄνοιξε, πόρτα μου, κα' μὲτ'
κα' ἐναβαθῶνις φίλοι.

